

PARAULA I VIDA

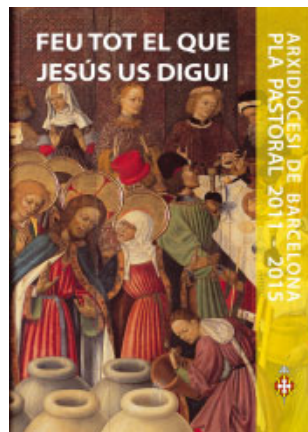
La solidaritat amb els immigrants

L'Església celebra avui la Jornada Mundial de l'Emigrant i el Refugiat. Una iniciativa del Sant Pare, que ha publicat un missatge sobre aquest dia en què comenta el lema escollit per a aquesta ocasió: «Migracions i nova evangelització.» En ell afirma: «L'actual fenomen migratori és també una oportunitat providencial per a l'anunci de l'Evangeli en el món contemporani.»

És especialment significatiu el realisme que reflecteixen les paraules de Benet XVI, qui reconeix que «es fa difícil trobar una referència unificadora que estimuli la formació d'una única família de germans i germanes en societats que són cada vegada més multi-

ètniques i interculturals, on també persones de diferents religions es veuen impulsades al diàleg, perquè es pugui construir una convivència serena i profitosa en el respecte de les diferències legítimes».

Em sembla que cal reconèixer, enmig de la crisi actual i de les no poques dificultats a les quals ha de fer front la nostra societat, que entre nosaltres existeix un clima de respecte i d'acolliment als immigrants i als refugiats. Em plau reconèixer que, en l'actual context pluralista, cultural i religiós, són molts els sacerdots, els diaques, els religiosos i religioses i els cristians i cristianes laics que fan realitat el desig manifestat pel Sant Pare en el missatge que comenta: «Les Esglésies d'origen, les de

El Pla Pastoral Diocesà proposa la solidaritat amb les víctimes de la crisi actual i les persones que passen dificultats per aquesta causa

trànsit i les d'acollida dels fluxos migratoris han d'intensificar la cooperació, tant en benefici de qui parteix com de qui arriba, i en tot cas de qui necessita trobar en el seu camí el rostre misericordiós de Crist en l'acollida del proïsme.»

«Trobar el rostre misericordiós de Crist en l'acollida del proïsme.» Heus ací unes paraules que defineixen l'esforç que estan fent entre nosaltres moltes persones i comunitats cristianes i també institucions com Càritas i altres, per tal d'acollir les persones i les famílies immigrades i facilitar la seva integració en la nostra societat. Cal reconèixer que l'actual crisi econòmica fa difícil i fa especialment àrdua la realització dels programes polítics, econòmics o socials que puguin ajudar els immigrants. Però les dificultats no han de ser obstacle per assolir el que les administracions i la iniciativa de les institucions privades han de fer en aquest sentit.

Voldria acabar amb una crida als immigrants que són de religió catòlica. Dic sovint que a l'Església ningú no s'ha de sentir foraster. Els demano que se sentin a casa seva en les nostres comunitats. Ja és una realitat la seva presència i representa un enriquiment recíproc. Catalunya, país de *marca*, país fronterer, té una llarga experiència d'acolliment i d'integració de les persones que hi arriben. Aquesta tradició no s'ha estrocat, sinó que ha de ser un impuls per a respondre als nous reptes del moment present.

La nostra arxidiòcesi de Barcelona en l'actual Pla Pastoral —com ja ho va fer en l'anterior— proposa com un dels objectius prioritaris de totes les seves activitats la d'expressar la solidaritat amb els qui sofreixen com a expressió de la fe cristiana i fomentar la participació dels immigrants amb els que compartim la fe en les comunitats cristianes.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Càritas fa una crida a la solidaritat

▶ En aquests moments de greu crisi econòmica, les Càritas parroquials i la Càritas Diocesana estan multiplicant els esforços de solidaritat amb les persones que passen moments de dificultat. A més de les ajudes econòmiques i per atendre les necessitats bàsiques, Càritas promou un servei d'ajudes i de mediació de l'habitatge per evitar desnonaments. En els tres primers mesos, aquest servei ha atès 303 llars i 1.060 persones. Tenen cura d'aquest servei cinc professionals i vint voluntaris de Càritas. Així es va posar de relleu durant la conferència de premsa celebrada per Càritas de les diòcesis de Barcelona, Sant Feliu i Terrassa, el passat 14 de desembre, en la qual va fer balanç de la seva acció social durant l'any 2011. (D'esquerra a dreta, Conxa Marquès, Jordi Roglà, Pilar Taché i Mn. Salvador Bacardit).

GLOSSA

Recordar, correspondre... estimar!

Una botiga de comestibles en un barri. Un matrimoni amb bon caràcter, bonhomia i eficiència en té cura. Estan molt arrelats al barri. Són persones conegudes i estimades.

Fa molts anys que obren la botiga. Els seus parroquians ho són de tota la vida. El temps, però, passa i els botiguers es fan grans i arriba el moment de la jubilació. Els fills els acompanyen en aquesta nova etapa de merescut descans. Les forces, però, van minvant amb els anys. Déu els dóna una llarga vida i arriba un moment en què necessiten una especial atenció. D'acord amb la família, passen a viure a una residència. Reben visites de familiars i coneguts, molts dels quals són del barri. Aquesta assiduïtat de visites crida l'atenció del personal que els atén.

Una senyora els visita sovint; treballa i té espòs i fills. L'antiga botiguera li diu un dia: «Em sap greu que ens regali tant de temps. Vostè, que té tantes obligacions, ens dedica moltes estones. No sé com li ho agraiem.» La persona així interpellada li respon: «Els vinc a veure sovint perquè sóc jo la que els ha d'estar agràida. Quan jo era petita i a la meva mare, vídua, li costava molts esforços treure els fills endavant, vostè sempre la va ajudar, mai va tenir pressa a cobrar i, en ocasions, oblidà el deute. La mare m'ho havia ex-

plicat moltes vegades. El que faig venint-los a veure no és res més que correspondre la seva sensibilitat i generositat.»

Es pot pensar que aquesta petita història és quasi de pel·lícula de final feliç, per massa sensible, per irreal, per reaccions que es considera que no tindria ningú. Però la realitat es pot entossudir a mostrar-nos reaccions solidàries de molta gent. La ficció es queda curta davant les actituds d'aquells que segueixen l'exemple de Jesús.

Com les dues actituds de la nostra història (real!). Dues actituds que poden esdevenir uns bons referents. La de qui va ser sensible a la necessitat del proïsme i va actuar d'acord amb els principis de la caritat cristiana, amb discreció i eficàcia, moguda per la seva fe, una fe senzilla i profunda que va rebre dels seus pares i que sap que s'ha de manifestar en les obres. «En canvi, tu, quan facis almoïna, mira que la mà esquerra no sàpiga què fa la dreta» (Mt 6,3).

Per altra banda, la de qui, conscient de la generosa ajuda rebuda, vol correspondre amb agraïment oferint el seu temps i el seu afecte, significa, també, l'agraïment a Déu amb les obres pel bé rebut. «No em canso de donar gràcies per vosaltres i us tinc presents en les meves pregarès» (Ef 1,16).

Enric Puig Jofra, SJ

50 anys de la parròquia de Santa Rosa de Lima

El proppassat diumenge 4 de desembre de 2011, la parròquia de Santa Rosa de Lima, situada a Santa Coloma de Gramenet, celebrà amb una solemne Eucaristia la conclusió dels actes programats en motiu del cinquantenari de la seva fundació. Va estar presidida per Mons. Sebastià Taltavull, bisbe auxiliar de Barcelona (a qui veiem en la foto), acompanyat (d'esquerra a dreta), per Mn. Agustí Viñas, arxiprest, Mn. Salvador Bacardit, vicari episcopal, Mn. Miquel Elí Ayuso, a qui recentment se li ha encarregat la parròquia, i Mn. Miquel Àngel Pérez, rector de Sant Miquel, a Singuerlín.

DIUMENGE II DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del primer llibre de Samuel (1Sa 3,3b-10.19)

En aquell temps, Samuel, que encara era un noi, dormia en el santuari del Senyor, on hi havia l'arca de Déu. El Senyor el cridà, i Samuel respongué: «Aquí em teniu.» Corregué cap a Elí i li digué: «He sentit que em cridàveu. Aquí em teniu.» Elí replicà: «No t'he cridat pas. Vés-te'n a dormir.» I el noi se n'anà a dormir. El Senyor el tornà a cridar, i Samuel s'aixecà, anà on Elí dormia i li digué: «He sentit que em cridàveu. Aquí em teniu.» Elí replicà: «Fill meu, no t'he cridat pas. Torna-te'n a dormir.»

Samuel encara no sabia reconèixer el Senyor, la paraula del Senyor encara no se li havia revelat.

Per tercera vegada el Senyor cridà Samuel, i ell s'aixecà, anà on Elí dormia i li digué: «He sentit que em cridàveu. Aquí em teniu.» Llavors Elí comprengué que era el Senyor qui cridava el noi, i digué a Samuel: «Vés a dormir i, si et torna a cridar, digues-li: Parleu, Senyor, que el vostre servent us escolta.» El Senyor es presentà i el cridà com les altres vegades: «Samuel, Samuel.» Ell li respongué: «Parleu, que el vostre servent us escolta.»

Samuel es va fer gran. El Senyor l'afavoria sempre i no deixà de complir mai cap de les seves profecies.

▶ Salm responsorial (39)

R. *Aquí em teniu: Déu meu, vull fer la vostra voluntat.*
Tenia posada l'esperança en el Senyor, / i ell, inclinant-se cap a mi, / ha inspirat als meus llavis un càntic nou, / un himne de lloança al nostre Déu. R.

Però vós no voleu oblacions ni sacrificis, / i m'heu parlat a cau d'orella; / no exigiu l'holocaust ni l'expiació. R.

Per això us dic: «Aquí em teniu: / com està escrit de mi en el llibre, / Déu meu, vull fer la vostra voluntat, / guardo la vostra llei al fons del cor». R.

Anuncio amb goig la salvació / davant el poble en dia de gran festa. / No puc deixar d'anunciar-la; / ho sabeu prou, Senyor. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 6,13c-15a.17-20)

Germans, el cos no és per a fornicar, sinó per al Senyor, i el Senyor, per al cos. I Déu, que ressuscità el Senyor, també ens ressuscitarà a nosaltres amb el seu poder.

No sabeu que els vostres cossos són membres de Crist? El qui s'uneix al Senyor forma amb ell un sol esperit. Fugiu de la fornicació. Els altres pecats que l'home comet són exteriors al seu cos, però el fornicador pecca contra el seu propi cos. No sabeu que els vostres cossos són el santuari de l'Esperit Sant que heu rebut de Déu i que resideix en vosaltres? No sabeu que no sou vostres? Déu us ha adquirit a un preu molt alt: gloriífiqueu-lo en el vostre cos.

▶ Lectura de l'evangelí segons sant Joan (Jn 1,35-42)

En aquell temps, Joan estava amb dos dels seus deixebles i, fixant-se en Jesús que passava, digué: «Mireu l'anyell de Déu.» Quan els dos deixebles van sentir que Joan deia això, van seguir Jesús. Ell es girà i, en veure que el seguien, els preguntà: «Què voleu?» Ells li digueren: «Rabí, que vol dir "mestre", on us allotgeu?» Jesús els respon: «Veniu i ho veureu.» Ells hi anaren, veieren on s'allotjava i es quedaren amb ell aquell dia. Eren vora les quatre de la tarda. Un dels dos que havien sentit el que deia Joan i havia seguit Jesús, era Andreu, el germà de Simó Pere. El primer amb qui Andreu es trobà fou el seu germà Simó, i li digué: «Hem trobat el Messies», que vol dir «l'Ungit». I l'acompanyà on era Jesús. Jesús se'l mirà i li digué: «Tu ets Simó, fill de Joan. Tu et diràs Quefes, que vol dir Pedra.»

▶ Lectura del primer libro de Samuel (1Sa 3,3b-10.19)

En aquellos días, Samuel estaba acostado en el templo del Señor, donde estaba el arca de Dios. El Señor llamó a Samuel, y él respondió: «Aquí estoy.» Fue corriendo a donde estaba Elí y le dijo: «Aquí estoy; vengo porque me has llamado.» Respondió Elí: «No te he llamado; vuelve a acostarte.» Samuel volvió a acostarse. Volvió a llamar el Señor a Samuel. Él se levantó y fue donde estaba Elí y le dijo: «Aquí estoy; vengo porque me has llamado.» Respondió Elí: «No te he llamado, hijo mío; vuelve a acostarte.»

Aún no conocía Samuel al Señor, pues no le había sido revelada la palabra del Señor.

Por tercera vez llamó el Señor a Samuel, y él se fue donde estaba Elí y le dijo: «Aquí estoy; vengo porque me has llamado.» Elí comprendió que era el Señor quien llamaba al muchacho, y dijo a Samuel: «Anda, acuéstate; y si te llama alguien, responde: "Habla, Señor, que tu siervo te escucha".» Samuel fue y se acostó en su sitio. El Señor se presentó y le llamó como antes: «¡Samuel, Samuel!» Él respondió: «Habla que tu siervo te escucha.»

Samuel crecía, y el Señor estaba con él; ninguna de sus palabras dejó de cumplirse.

▶ Salmo responsorial (39)

R. *Aquí estoy, Señor, para hacer tu voluntad.*

Yo esperaba con ansia al Señor; / él se inclinó y escuchó mi grito; / me puso en la boca un cántico nuevo, / un himno a nuestro Dios. R.

Tú no quieres sacrificios ni ofrendas, / y, en cambio, me abriste el oído; / no pides sacrificio expiatorio. R.

Entonces yo digo: «Aquí estoy como está escrito en mi libro / para hacer tu voluntad.» / Dios mío, lo quiero, / y llevo tu ley en las entrañas. R.

He proclamado tu salvación / ante la gran asamblea; / no he cerrado los labios; / Señor, tú lo sabes. R.

Jesús crida Pere i el seu germà Andreu. Pintura d'Andrea di Giusto. Església de Sant Andreu, Ripalta (Itàlia)

▶ Lectura de la primera carta del apòstol san Pablo a los Corintios (1Co 6, 13c-15a.17-20)

Hermanos: El cuerpo no es para la fornicación, sino para el Señor; y el Señor, para el cuerpo. Dios con su poder, resucitó al Señor y nos resucitará también a nosotros.

¿No sabéis que vuestros cuerpos son miembros de Cristo? El que se une al Señor es un espíritu con él. Huid de la fornicación. Cualquier pecado que cometa el hombre queda fuera de su cuerpo. Pero el que fornicar pecca en su propio cuerpo. ¿O es que no sabéis que vuestro cuerpo es templo del Espíritu Santo? Él habita en vosotros porque lo habéis recibido de Dios. No os poseáis en propiedad, porque os han comprado pagando un precio por vosotros. Por tanto, ¡glorificad a Dios con vuestro cuerpo!

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 1,35-42)

En aquel tiempo, estaba Juan con dos de sus discípulos y, fijándose en Jesús que pasaba, dice: «Este es el Cordero de Dios.» Los dos discípulos oyeron sus palabras y siguieron a Jesús. Jesús se volvió y, al ver que lo seguían, les pregunta: «¿Qué buscáis?» Ellos le contestaron: «Rabí (que significa Maestro), ¿dónde vives?» Él les dijo: «Venid y lo veréis.» Entonces fueron, y vivieron donde vivía y se quedaron con él aquel día; serían las cuatro de la tarde. Andrés, hermano de Simón Pedro, era uno de los dos que oyeron a Juan y siguieron a Jesús; encuentra primero a su hermano Simón y le dice: «Hemos encontrado al Mesías (que significa Cristo).» Y lo llevó a Jesús. Jesús se le quedó mirando y le dijo: «Tú eres Simón, el hijo de Juan; tú te llamarás Cefas (que se traduce Pedro).»

COMENTARI

El lloc on Jesús s'està

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setm.): 1Sa 15,16-23 / Sl 49 / Mc 2,18-22 □ **dimarts**: 1Sa 16,1-13 / Sl 88 / Mc 2,23-28 ■ **dimecres**: 1Sa 17,32-33.37.40-51 / Sl 143 / Mc 3,1-6 ■ **dijous**: 1Sa 18,6-9;19,1-7 / Sl 55 / Mc 3,7-12 ■ **divendres**: 1Sa 24,3-21 / Sl 56 / Mc 3,13-19 ■ **dissabte**: He 10,32-36 / Sl 33 / Jn 17,11b-19 ■ **diumenge** vinent, III de durant l'any (litúrgia hores 3a setm.): Jo 3,1-5.10 / Sl 24 / 1Co 7,29-31 / Mc 1,14-20.

L'evangelí segons Joan ofereix la seva versió dels primers deixebles de Jesús, amb enllaços amb la tradició de Marc (Andreu i Pere), però sobretot amb un lligam sorprenent amb els deixebles de Joan Baptista: els primers deixebles de Jesús ja eren deixebles de Joan Baptista.

La gran novetat de l'escena d'avui és que els deixebles, segons el requeriment de Jesús, li pregunten: «on t'estàs?». La resposta directa de Jesús és: «veniu i ho veureu». Els deixebles hi van, veuen el lloc on Jesús s'està i es queden amb ell aquell dia. La importància del lloc on Jesús s'està és palesa: és el que porta a Andreu a anunciar al seu germà: «hem

trobat el Messies» (en la formulació aramea).

Què és el que fa important el lloc on Jesús s'està? El lloc on Jesús s'està sembla ser enigmàtic: la gent es pregunta sovint on és Jesús (6,22; 7,11; 9,12). Jesús es refereix a aquest lloc en diferents moments: «allà on jo sóc vosaltres no hi podeu venir» (7,33.36 cf. 12,16; 14,3; 16,24). Però Jesús en parla d'una manera més directa d'aquest lloc: «jo estic en el meu Pare i el meu Pare està en mi» (14,10.11 cf. 10,38). Jesús té un espai, el seu. Però no és un espai físic, és un espai teològic: el lloc de Jesús és «amb Déu» (1,1), «girat vers el Pare» (1,18).

Vet aquí la clau del messianisme de Jesús segons Joan. La clau és l'íntima relació de Jesús amb Déu. Per això, les referències a diferents oracles profètics i a tradicions de l'A.T. no serveixen per aclarir com és el messianisme de Jesús. Podem dir, sense por a equivocar-nos, que només sabrem qui és el Messies si esbrinem qui és Jesús. Perquè el messianisme de Jesús va molt més enllà del que albiren les imatges de les tradicions de l'A.T. Jesús té una íntima relació amb Déu que els oracles messiànics no podien ni imaginar. Jesús és el Fill i Déu és el Pare. Vet aquí la revelació de l'evangelí segons Joan.

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

3. La vocació dels deixebles és un fet de pregària

Jesús crida ell mateix un grup especial d'escollits que han de formar el nucli central destinat a propagar la seva missió i a donar ordre i forma a la nova família que va aplegar amb la seva predicació i les seves obres.

És, en aquest sentit, que Jesús va formar el cercle dels dotze. En un principi, el títol d'apòstol va sobrepassar els límits d'aquest cercle dels dotze, però, amb el temps es va aplicar només a ells. Lluc sempre parla dels dotze apòstols: per a ell «apòstol» vol dir un dels dotze. Ara no cal que discutim la qüestió d'aquest canvi en l'ús de la paraula; només volem mirar amb atenció els textos més importants que mostren la formació d'aquesta comunitat més estreta de deixebles de Jesús.

El text central és Mc 3,13-19. Comença amb les paraules «Jesús pujà a la muntanya, va cridar els qui va voler, i ells anaren cap a Jesús». Jesús puja a «la muntanya», que és el lloc de la seva comunitat amb el Pare. El text paral·lel de Lluc subratlla encara més aquest aspecte: «Per aquells dies, Jesús se n'anà

a la muntanya a pregar, i va passar tota la nit pregant a Déu. Quan va ser de dia va cridar els seus deixebles, n'escollí dotze i els donà el nom d'apòstols» (Lc 6,12s).

La vocació dels deixebles és un fet de pregària; els dotze són engendrats en la pregària, en el tracte amb el Pare. La vocació dels dotze guanya així un sentit profundament teològic que va més enllà de la funció assignada: llur vocació surt del diàleg del Fill amb el Pare i es fonamenta damunt d'aquest diàleg.

I és també així que s'han d'entendre les paraules de Jesús, quan diu: «Pregueu l'amo dels sembrats que hi envii més segadors» (Mt 9,38): els segadors de Déu no es poden cercar de la manera com un patró cerca els seus operaris, cal que Déu mateix els ho demani, que Déu mateix els hagi escollit per fer aquest servei. El caràcter teològic de la vocació el subratlla el text de Marc, en dir que «Jesús va cridar els qui va voler». Un no es fa deixeble ell mateix: és un acte d'elecció, és una decisió de la voluntat del Senyor, voluntat que, per la seva part, es manté en unitat amb la voluntat del Pare.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

EL CRISTIANISME ARA I AQUÍ

És creïble l'ètica cristiana?

Cal reconèixer que la proposta ètica que emana de l'Evangeli sorprèn. Conté una certa *hybris*, una desraó, un excés, com fa veure el filòsof francès Paul Ricoeur. En ella, no solament s'exhorta a estimar els amics, sinó també els enemics. No solament s'exigeix donar al qui m'ha donat, en clara consonància amb la justícia commutativa, sinó donar al qui no m'ha donat mai res i que, molt probablement, no em tornarà allò que li dono.

Davant d'aquesta proposta, l'escèptic arronsa les espatlles, mentre que el cínic somriu amb displicència. Vivim en una atmosfera de mínims morals. No sóc dels qui fan un discurs apocalíptic sobre la crisi de valors tradicionals i el final d'Europa, però les propostes ètiques que es formulen en el temps present són clarament minimalistes, van orientades a garantir la convivència, la bona entesa en societats laiques, secularitzades i plurals des d'un punt de vista cultural i ètic.

Per viure en pau en contextos tan plurals, cal identificar uns mínims morals compartits per tothom, uns principis exigibles a qualsevol ciutadà. Les ètiques de mínims no garanteixen la felicitat, ni el goig d'existir. En el millor dels casos, garanteixen un ordre just, una simetria de drets en l'àgora pública, la qual cosa no és irrellevant, però crec que no n'hi ha prou amb la igualtat i amb la tolerància, que cal exhortar a la fraternitat i a l'hospitalitat. Els màxims es construeixen sobre els mínims, però si solament eduquem partint dels mínims, no es posa en tensió l'ésser humà i no dona tot allò que podria donar.

La proposta ètica que emana de l'Evangeli és de màxims. S'edifica sobre uns mínims morals que poden ser compartits amb moltes altres propostes, laiques i religioses, occidentals i orientals, però apunta vers un horitzó que tensa la corda i pot generar una sensació d'impossibilitat. En aquest camí, però, no estem sols. El Crist interior treballa des de dins, obre possibilitats en nosaltres, possibilitats que nosaltres mateixos no havíem vist. Ens fa aptes per al perdó, per a la generositat, per a la gratuïtat sense límits. Parteixo del supòsit que tot ésser humà és capaç d'estimar, és apte per donar-se i per tenir relacions benivolents amb tots els altres éssers. El Crist interior crida a desplegar la potència d'estimar, l'*amància*, que en deia Ramon Llull.

Francesc Torralba
Jesucrist 2.0, Ed. Pòrtic (Grup 62)

SANTORAL

15. ✚ Diumenge II de durant l'any. Sant Pau, ermità a Tebes (Egipte, s. iv); sants Maur (Maure o Mauri) i Plàcid, abats, deixebles de sant Benet (s. vi); sants Habacuc (s. vii aC) i Miquees (s. viii aC), profetes; sant Efisi, mr.; santa Secundina, vg. i mr.; sant Francesc Fernández Capillas, prev. dominicà i mr.; beat Jaume de Villa, rel. servita.

16. Dilluns. Sant Marcel I, papa (romà, 308-309) i mr.; sant Fulgenci d'Écija (†630), bisbe; santa Priscil·la (s. i), matrona romana; sant Berard, prev. franciscà i mr.

17. Dimarts. Sant Antoni el Gran (†356), abat, d'Egipte, patró dels qui tracten amb bestiar, i també de Menorca; santa Leonil·la, mr.; santa Rosalina de Vilanova, vg. cartoixana.

18. Dimecres. Sant Volusità, bisbe; santa Prisca, mr. romana; santa Margarida d'Hongria, vg. dominicana; santa Vicenta-Maria

López Vicuña, vg.; sant Jaume Hilari Barbal, rel. La Salle i mr.

19. Dijous. Sant Canut (†1086), rei de Dinamarca; sants Màrius i Marta, i els seus fills Audifaç i Abac, mrs. (s. iii); sants Gumer-sind, prev., i Servideu, monjo, mrs.; beat Marcel Spínola, bisbe de Sevilla, cardenal; beats Jaume de Sales, prev., i Guillem Sautemouche, rel., Melciór Grodecz i Esteve Pongracz, prev., Ignasi d'Azevedo, prev., i companys, jesuïtes i mrs.; santes Pia i Germana, mrs.

20. Divendres. Sant Fabià, papa (romà, 236-250) i mr.; sant Sebastià, tribú romà mr. (303), patró de Palma de Mallorca.

21. Dissabte. Sant Fructuós (o Fruitós), bisbe de Tarragona, i els seus diaques Auguri i Eulogi, màrtirs (259); santa Agnès (s. iii-iv), vg. i mr. romana (a Catalunya, demà); beata Josepa-Maria de Santa Agnès, verge agustina, de Benigànim.

ENTREVISTA

ESTEVE CAMPS

La Sagrada Família al món

Arran de la dedicació de la Basílica de la Sagrada Família, el cardenal de Barcelona va nomenar Esteve Camps corresponsable laic de l'organització de les celebracions litúrgiques i pocs mesos després president delegat de la Junta Constructora de la Sagrada Família, en substitució de Joan Rigol. En acceptar el càrrec va sentir «una gran responsabilitat, com a català i com a creient», ja que la Sagrada Família és «un projecte d'una gran projecció internacional». Avui es tanca al Braccio de Carlo Magno l'exposició *Gaudí: la Sagrada Família de Barcelona. Art, ciència i espiritualitat*, que ha estat un èxit de visitants i de projecció de l'església i la cultura catalanes al món.

Quins objectius es marca en el seu nou càrrec?

En són dos, principalment. El primer: col·laborar al màxim en les celebracions religioses a la Basílica, així com facilitar un espai per a aquelles persones que, encara que estiguin fent turisme, tinguin l'oportunitat de tenir una estona de pregària i de meditació davant el Santíssim i puguin gaudir d'uns audiovisuals on s'insisteix en els temps forts de Nadal i de Quaresma, entenen així més intensament el missatge que transmeten les façanes del Naixement i de la Passió. El segon: mirar d'avançar, en la mesura que sigui possible, en la construcció de la part que ens queda per finalitzar aquesta magnífica obra. Com a aspiració, que no està a les nostres mans, que es compleixi la beatificació d'Antoni Gaudí.

Quina valoració fa de l'exposició de Gaudí al Vaticà?

Aquesta exposició ha reforçat la projecció internacional de la Sagrada Família, que es va iniciar el 7 de novembre de 2010, i ha donat a conèixer la diversitat d'obres realitzades per Gaudí, així com els orígens i el futur de la Sagrada Família.

De què li està més agraït a Déu?

En primer lloc, li dono gràcies d'haver nascut en una família cristiana i d'haver tingut diferents formadors que al llarg de la meua vida m'han guiat en el seguiment de l'Evangeli. També per haver pogut formar una família amb una filla, dos fills i dues nêtes, que sens dubte són una benedició del Senyor. Considero que sóc una persona afortunada, ja que la meua fe ha pogut viure les directrius d'un Concili Vaticà II i, més a casa nostra, d'un Concili Provincial Tarraconense. Ambdós van analitzar l'adaptació del missatge evangèlic en una societat molt canviant, tot aportant el diàleg fe i cultura.

Òscar Bardají i Martín

CULTURA DE LA COMPASIÓN

La esperanza de Jean Vanier

Me parece que algunos cristianos están cegados por la política [...]. A veces me pregunto si los cristianos no deberían emplear sus energías en

crear comunidades cristianas, viviendo lo más posible según las bienaventuranzas. Estas comunidades que viven con valores distintos del progreso material, el éxito, la adquisición de riquezas o la lucha política, podrían convertirse en la levadura de la masa de la sociedad.

En principio no cambiarían las estructuras políticas sino el corazón y el espíritu de las personas dentro de la sociedad haciéndoles vislumbrar una nueva dimensión del ser humano: la de la interiorización, el amor, la contemplación, el asombro y el compartir; la dimensión en la que el débil y el pobre, lejos de ser descartados, son el centro de la sociedad.

Mi esperanza es que este espíritu comunitario se propague realmente, que cambien las estructuras, que son —excepto en el caso de las tiranías— el espejo de los corazones.

Esto exige que algunos trabajen ahora para mejorar o cambiar las estructuras económicas y políticas facilitando la creación de una sociedad donde haya más justicia, un auténtico reparto, donde las comunidades puedan enraizarse y progresar, y donde los seres humanos sean verdaderamente humanos.

Este tipo de compromiso, ¿no debería surgir de una vida comunitaria en la que se aprendiera a reconciliarse, a aceptar las diferencias y las propias tinieblas, y a celebrar? ¿No es un peligro que los grupos que se ocupan de las grandes cuestiones humanitarias tengan actitudes agresivas y dividan el mundo en *buenos* y *malos*? Este tipo de elitismo puede ser peligroso y entrañar una suerte de apartheid y opresión con respecto a los que no comparten las mismas ideas.

Jean Vanier
(*Escritos esenciales*. Ed. Sal Terrae)

AGENDA

Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians a l'arxidiòcesi de Barcelona

Dimecres, 18 de gener. L'arquebisbat de Barcelona inaugurarà la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians a la Catedral (Pla de la Seu), a les 20 h, en una celebració ecumènica presidida pel Sr. Cardenal, Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, amb la participació de representants de les diverses confessions cristianes. Durant la Setmana de Pregària hi haurà celebracions de la Paraula en diverses parròquies de la Diòcesi.

Més informació: Delegació Diocesana d'Ecumenisme i Relacions Interreligioses de l'arquebisbat de Barcelona (c/ Diputació, 231), de dilluns a divendres de 9 a 17 h, t. 933 238 874 - ecumenismo@arconet.es.

ACTES I CONFERÈNCIES

Pastoral de la Salut. Trobada diocesana dia 21 gener (9.30-13.30 h) a l'Hospital de Sant Rafael (Pg. Vall d'Hebron, 107-117).

Recés de catecúmens. Diumenge 22 gener (10-17 h), a Martí Codolar, recés per als catecúmens que es preparen per rebre els sacraments, i els seus catequistes i acompanyants. La reflexió anirà a càrrec de Mons. Sebastià Taltavull, bisbe auxiliar de Barcelona. Cal inscripció prèvia al Servei Diocesà per al Catecumenat (t. 933 232 537 o 620 030 530).

Estació d'enllaç. Representació de *La vida de Sta. Coloma; un testimoni de fe*. Dia 20 gener (21 h). Lloc: Església Major de Sta. Coloma de Gramenet. Organitza: Delegació Pastoral de Joventut, t. 934 121 551.

Delegació d'Apostolat Seglar organitza la segona sessió sobre: *La nova evangelització*, a càrrec de Mn. Xavier Morlans. Dia 25 de gener (19 a 21 h), al Centre d'Estudis Pastorals (c/ Rivadeneyra 6, 3r). És important que cada grup de laics: associació, moviment o centre, animi algunes persones a formar-se per ser promotors en el seu grup, en el compromís de promoure una nova evangelització: el primer anunci.

Fraternitat Santa Maria de la Resurrecció. Recés a l'hostatgeria del Monestir de Sant Pere de les Puel·les, per a viudes que ho han estat prematurament. Dia 21 de gener. Informació, t. 933 397 151.

La victòria mitjançant Nostre Senyor Jesucrist

Es materials de la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians de 2012 han estat preparats per un grup de treball format per representants de l'Església Ortodoxa, de les Esglésies Vetero-Catòliques, de les confessions Protestants i de l'Església Catòlica, presents a Polònia.

La rivalitat és una característica permanent no només en l'esport, sinó també en la vida política, empresarial, cultural, i fins i tot en l'eclesial. Alguns teòrics de la vida social l'han presentat com la quinta essència del progrés social. Els cristians, però, volem anar per un altre camí.

La discussió dels deixebles de Jesús sobre «qui era el més important» (Mc 9,34), mostra clarament que la rivalitat entre ells també era forta. Però la reacció de Jesús fou molt curiosa: «si algú vol ser el primer, que es col·loqui en l'últim lloc i que es faci servidor de tots» (Mc 9,35). Aquestes paraules parlen d'una victòria molt curiosa: a través del servei mutu, ajudant, incrementant l'autoestima dels últims, dels oblidats, dels exclosos. Realment es tracta d'un camí molt curiós.

Per a tots els cristians la millor expressió d'aquest servei humil és Jesucrist, i la seva victòria sobre la mort i la seva resurrecció. És en la seva vida, en els seus actes, en el seu ensenyament, en el seu sofriment, en la seva mort i en la seva resurrecció on volem cercar una inspiració vàlida per a una vida moderna victoriosa en la fe que s'expressa mitjançant el compromís social en un esperit d'humilitat, servei i fidelitat a l'Evangeli.

També mentre Jesús esperava el sofriment i la mort que s'acostava, va pregar pels seus deixebles, perquè siguin un i així el món cregui. Aquesta victòria és possible només mitjançant la transformació espiritual i la conversió. És per això que el tema de les nostres meditacions en la Setmana de la Unitat d'enguany han de ser les paraules de Pau: «La victòria mitjançant nostre Senyor Jesucrist» (1Co 15,57). Es tracta d'aconseguir una victòria que integri tots els cristians en el servei de Déu i del proïsme. Aquest ha de ser l'objectiu veritable del nostre ecumenisme.

La unitat per la qual preguem no és una noció còmoda d'amistat, solidaritat i cooperació. Requereix una voluntat de deixar de competir entre nosaltres. Hem d'obrir-nos els uns als altres, donar dons als altres i rebre els dons que ens donen els altres, per tal de poder veritablement entrar en la nova vida en Crist, que és l'única veritable victòria.

Jaume González-Agàpito
Delegat Diocesà d'Ecumenisme i Relacions Interreligioses

CURSETS

Espai de silenci i de pregària. Un dissabte al mes en dos horaris possibles, matí: 10.30 a 12.30 h, o tarda: 17 a 19 h. Mes de gener: dia 28. Al Casal don Bosco del centre salesià Martí Codolar (Av. Cardenal Vidal i Barraquer, 15). Confirmar assistència a: elim@salesians.cat.

EXERCICIS I RECESSOS

Encontre matrimonial. Moviment dirigit a parelles, sacerdots i religioses que vulguin millorar la seva relació matrimonial o amb la comunitat. Cap de setmana del 27 al 29 de gener, a la Casa d'Exercicis «Sant Ignasi», dels Jesuïtes de Sarrià. Informació i inscripcions: 932 188 876 i 936 500 721.

BREUS

Joves universitaris contra la fam. Els alumnes de Publicitat i Relacions Públiques de la Universitat Abat Oliba van fer, els dies previs al Nadal, una campanya de recollida d'aliments amb el lema «Un quilo mil gràcies». La realitzen per segona vegada, confiant la distribució dels aliments recollits a Càritas Diocesana.

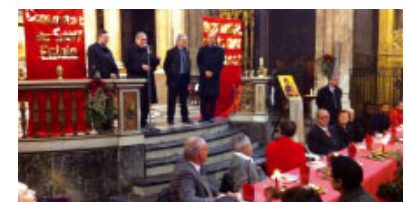
Benedicció de l'església de St. Jordi a Vallcarca. El cardenal de Barcelona assistí, el dia 4 de desembre, a l'acte de benedicció de la nova església ortodoxa de Sant Jordi, a Vallcarca, depenent

del patriarcat de Moscou. Acompanyaren al cardenal el bisbe Néstor de Korsún, responsable de l'Església ortodoxa russa al nostre país; l'arquebisbe Mark de Egoryevsk, i el pare Serafim, responsable de la parròquia.

Confirmacions a la presó Model. El diumenge 4 de desembre, el cardenal Lluís Martínez Sistach va administrar el sagrament de la confirmació a un grup d'interns de la presó Model de Barcelona, acompanyats dels preveres que realitzen la seva tasca pastoral en aquest centre, entre ells el P. José Juan Galve, mercedari, així com dels catequistes i dels voluntaris que hi col·laboren. El Sr. Cardenal va encoratjar els nous confirmands a ser portadors de l'Esperit Sant entre els seus companys i a ser testimonis de Jesucrist en el seu ambient.

Cloenda del bicentenari del beat Francesc Palau. Les dues famílies religioses fundades per ell, les Carmelites Missioneres i les Carmelites Missioneres Teresianes varen celebrar l'eucaristia de cloenda del bicentenari del naixement del famós P. Francesc Palau i Quer, carmelita (1811-2011), a Aitona (Segrià), poble natal del beat. El P. Palau fou un gran apòstol social i un eminent teòleg sobre l'Església.

Dinar de Nadal de Sant'Egidio. El cardenal Martínez Sistach, el dia de Nadal, va visitar la basílica dels Sants Just i Pastor, on, juntament amb sis altres locals més, la comunitat de Sant'Egidio va organitzar el seu tradicional dinar de Nadal per a les persones més necessitades de la nostra ciutat. A l'entorn del cardenal, l'alcalde Xavier Trias, Jaume Castro i el Dr. Armand Puig.

PALABRA Y VIDA

La solidaridad con los inmigrantes

La Iglesia celebra hoy la Jornada Mundial del Emigrante y el Refugiado. Es una iniciativa del Santo Padre, quien ha publicado un mensaje sobre este día en el que comenta el lema elegido para esta ocasión: «Migraciones y nueva evangelización.» En él afirma: «El actual fenómeno migratorio es también una oportunidad providencial para el anuncio del Evangelio en el mundo contemporáneo.»

Es muy significativo el realismo que reflejan las palabras de Benedicto XVI, quien reconoce que «se hace difícil hallar una referencia unificadora que estimule la formación de una única familia de hermanos y hermanas en sociedades que cada vez son más multiétnicas e interculturales, en las que también personas de religiones diferentes se ven impulsadas al diálogo, para que se pueda construir una convivencia serena y provechosa basada en el respeto a las legítimas diferencias».

Me parece que debemos reconocer, en medio de la crisis actual y de las no pocas dificultades a las que ha de enfrentarse nuestra sociedad, que existe entre nosotros un clima de respeto y de acogida a los inmigrantes y a los refugiados. Me com-

place reconocer que, en el actual contexto pluralista, cultural y religioso, son muchos los sacerdotes, diáconos, religiosos y religiosas, y los cristianos y cristianas laicos que hacen realidad el deseo manifestado por el Papa en el mensaje que comenta: «Las Iglesias de origen, las de tránsito y las de acogida de los flujos migratorios han de intensificar la cooperación, tanto en beneficio del que marcha como del que llega, y en todo caso del que necesita encontrar en su camino el rostro misericordioso de Cristo en la acogida del prójimo.»

«Encontrar el rostro misericordioso de Cristo en la acogida del prójimo.» He aquí unas palabras que definen el esfuerzo que están haciendo entre nosotros muchas personas y comunidades cristianas, y también instituciones como Càritas y otras, todas ellas empeñadas en acoger a las personas y familias inmigradas y facilitar su integración en nuestra sociedad. Hay que reconocer que la actual crisis económica hace difícil y especialmente ardua la realización de los programas políticos, económicos o sociales que buscan ayudar a los inmigrantes. Pero las dificultades no deben ser obstáculo para lograr lo que las administraciones y la iniciati-

va de las instituciones privadas han de hacer en este sentido.

Quisiera acabar con una llamada a los inmigrantes que son de religión católica. Afirmando a menudo que en la Iglesia nadie debe sentirse forastero. Les pido que se sientan como en su casa en nuestras comunidades. Ya es una realidad su presencia y representa un enriquecimiento recíproco. Catalunya, país de *marca*, país fronterizo, tiene larga experiencia de acogida y de integración de las personas que a ella llegan. Esta tradición no se ha extinguido, sino que debe ser un impulso para responder a los nuevos retos del momento presente.

Nuestra archidiócesis de Barcelona en el actual Plan Pastoral —como ya lo hizo en el anterior— propone como uno de los objetivos prioritarios de todas sus actividades, expresar la solidaridad con los que sufren como expresión de la fe cristiana y el fomentar la participación de los inmigrantes con los que compartimos la fe en las comunidades cristianas.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arzobispo de Barcelona